

Despre Camil Petrescu si opera sa-a doua parte

O introducere in filosofia fenomenologica (1938), Turnul de fildes (nuvele, 1950), piesele de teatru Mioara (1929), Danton (1933), volumul de versuri Transcendentalia (1931). Camil Petrescu este creatorul unui sistem filosofic: Doctrina substantei (adus la cunostinta publica postum, in ed. Ingr. de Florica Ichim si V. Dem. Zamfirescu, 1988).

Opera lui Camil Petrescu inseamna pentru literatura romana un moment de deschidere spre inovatie, cu un accent aparte asupra universului subiectiv al personalitatii umane, asupra dramei intelectualului, aflat intr-o permanenta stare de conflict cu lumea exterioara si cu sinele profund. Considerand ca "nu putem cunoaste nimic absolut, decat restrangandu-ne in noi insine", in ordinea unei viziuni de tip autenticist si in spiritul tehnicilor de analiza psihologica, scriitorul realizeaza romanele Ultima noapte de dragoste, intaia noapte de razboi, in care razbat si ecouri ale experientei sale de combatant pe front, si Patul lui Procust, opere care i-au adus reputatia de mare prozator si reprezinta momente importante in procesul de sincronizare a literaturii noastre cu literatura occidentala. Ca teoretician serios preocupat de lumea teatrului, Camil Petrescu elaboreaza lucrarile Fals tratat pentru uzul autorilor dramatici (1926), Modalitatea estetica a teatrului (1937) si Addenda la Falsul tratat (publicata la sfarsitul volumului de Teatru din 1947). Operand cu o bogata informatie, autorul incearca o descriere istorica si o definire a specificitatii reprezentatiei dramatice, pe relatia dintre textul propriu-zis si realizarea lui scenica.

In acest sens, optiunea sa este pentru "regia autentica" sau "regia sintetica", intelegand prin aceasta o integrare a tuturor elementelor reprezentatiei intr-o viziune echilibrata, purtand amprenta regizorului. Pentru Camil Petrescu "teatrul nu poate fi altceva decat o intamplare cu oameni" si "mi e dramatica decat confruntarea intre sferele constiintei pure, iar intensitatea dramatica este in functie de amploarea acestei sfere si de orizontul ei de cunoastere. Iata de ce o drama nu poate fi intemeiata pe indivizi de serie, ci axata pe personalitati puternice, a caror vedere imbratiseaza zone pline de contraziceri" (Addenda la Falsul tratat). Drama intelectualului, absolutul, ideile, cunoasterea, pasiunea, onoarea sunt teme ale unei creatii dramatice remarcabile, "a unui teatru de probleme si nu de evenimente, de situatii si nu de caractere, de esente pure care-si preced existenta impura, devenind firesc existente care-si preced esenta" (Marian Popa, Camil Petrescu).